

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

uulgaris: Cecidisse Henricū, & omnia sua in manib[us] esse regis: Peregitq[ue] ut vrbes confestim se regi permittent: præter Mersborg & Schidingen. Henricus autem solis suorum nouē ex fuga recollectis, iterū transiit Rheno, in Mersborg munitam urbem se receperit. Quo comperto, rex illam obsidione presit: & cūpido duos menses cerneret Henricus sese aduersus fratrum longè esse imparē, deditio[n]is verbū fecit, nec detredieuit. Formula fuit conuentionis, vt triginta dierū inde cīs acceptis, deliberaret Henricus & omnes milites eius, quid māllent? Optione proposita, intra tempora gratiam confugere, quod liberū rex faciebat, aut si saxoniam excedere. Henricus autem tum elegit, vt sponseremigraret in Lotharingiā, ad Giselbertum cōtendat apud quem per dies aliquot mansit. Rex expeditissim p[ro]p[ri]is dicit trans Rhenum in Lotharingiam: qua Gisberti essent, omnia ferro & igne peruastabat. In iugis Giselbertum se continere in præsidio, quod vocatur Kiuermont, hoc est, Mons caprae, concidit illuc ducit obsideat: sed Giselbertus elabitur. Et cū frustrata p[ro]p[ri]itate indē videretur regis molitio, in occupando vel duce, eius præsidio, vastata circum regione, locupletatum ducit exercitum in Saxoniam.

CAPVT XVIII.

EVerhardus autem in confinibus Alsatiæ oppidum tenebat Brisacum: quod aliquandò erat nobilissimum, qui Harelongi dicebantur: tum autē velut sūi Eu[ro]p[ae] har[mon]ia firmo præsidio communiérat, illic constitutis bore militū, qui tuerentur: Hi excursantes, indē omnium regi parentem è vicino prouinciam peruastabant. Eius arcem obcidere constituerat, coactis regni proceribus Venerant alares, & fixis apud regis tentorij suis

suis, obsidioni se parauerunt. Erat inter proceres Fridericus Moguntinæ sedis antistes, oblico, vt ferebant, in regem animo: Is habito cum multis colloquio, nescio quid cum illis peregerat: multi verò ex his qui cum antistite sermonē miscuerūt, laxatis noctū tentorijs, clam rege abiérunt. Fridericus autem, quō consilij illius expers putaretur, apud regem in obsidione remansit: Fuerē tamen qui sinceritatem pontificis tuerentur. Exorto die cernentes regis milites quām rara corona cingebat oppidum, quodque magna pars auxiliorum abiūsset, apud regem mentione facta defectionis, suadere conabantur, vt & ipse reduceret in Saxoniam, donèc auctis viribus numerosior rediret: nè fortè cum capitum suorū periculo, etiam hosti forent ludibrio. Rex verò nulla perturbatione motus, consilium fugæ non probauit: indecorum & generi & dignitati suæ arbitratus, si propter quorundam perfidiam, hosti terga daret: fidearent animo & armis, sese magnis hostium copijs sufficiatos. Erat etiam tum inter primos regni proceres comes, qui honesta cohorte militiam regis condecorabat. Is iam tempus esse ratus magnum quid à rege deponendi, quandò eo in articulo strictus, à se comitem alienari, nullo, vt putabat, ito rex pateretur. Postulabat ergò sibi permitti monasterium & abbatiam Lauresheimensem. Rex prudenter intelligens quid respiceret illius temporis audax postulatio, respondit: quæ DEI sunt, suæ potestatis non esse, vt transferat in usum rerum secularium: Arbitrari fortè comitem tam audaci prece, regem sibi esse adeò obstricatum, vt negare non ausit quicquam: ponat errorē: non se illo esse animo, vt vel hoc, vel aliud quicquam ob presentem rerum necessitatem permittat postulanti: Si

N 4

indè

indè discedendi quærat occasionem, nihil esse opus in
giuersatione: abeat quamprimum: Romanorum regi
etiam sine illo hostibus occursum. Comes vbi audiuit
regis animo profundius, ac putaret, petitionem sua
in sedisse, prouolutus pedibus eius, veniam postulauit, si
se contendere testatus contra regis voluntatem.

CAPUT XIX.

Hostes vbi audiuerent regem esse in obsidione Bo-
naci, transmisso cum copijs Rheno, apud Aldo-
nacum in eum ducunt: quæ verò media fuere, omni-
perustant: & spolijs onustum militem iterum ira-
uissere Rhenum: vt in tuto loco præda collocata, con-
tenderent ad plura conquirenda. Interim verò Ho-
manni Sueuorum ducis germanus, & Conradus cogni-
mento Sapiens, qui erant partium regis, & ipsi expedi-
tis copijs tendebant ad regem: non tamen pares Gis-
berto vires habebant in armis, vt acie illi opponere co-
tenderent: sed ponè legentes iter, sequebantur eu-
stantes, siquando occasionem inuadendi nanciscen-
tur. Obuium habuere sacerdotem tristi vultu: qua-
sciscitati vnde veniret, quidve mæstus esset? Ab iſſis, n-
quit, qui præcedunt prædonibus vnicum paupertatis mo-
solatum, ademptum est iumentum. Interrogatus si de-
cem Giselbertum, & Euerhardum comitem vidisse.
Respondit illos magnam à se iam suorum manum con-
præda dimisisse: ipſos verò, quod male ē ipſis vertat, in
reficiendis corporibus cum paruo comitatu in villa no-
longinqua considere. Re comperta, Vto & Coradas al-
loquuti milites, arma expediunt: improviſi irruunt
imparatos. Euerhardus occiditur: multiq; cum illo ca-
dunt: capiuntur aliquot. Ipſe Giselbertus dux equo que-
ctus, & quod se vertat incertus, in affluentē Rhenu, eq-
robore j
Ità pau
Cuius re
de more
genibus
calites,
moniti
ecclesia
Gallici
tum. A
hostium
pare co
ricum C
regibus
Non eff
itaque
sos tra
illi, vini
euastati
selberti
Ottoni
in Saxi
compon
suam p
Ottone
ne gra
occisa
Arbitr
cum iu
se. Fa
de: ve
nudan
robust